

Firenzei éjszaka

*A szerzetes testvérek házából kiszöktünk éjszaka,
mert ellenállhatatlanul vonzott látni, hogy zenél és mulat
ezernyi turista a megszállt Firenze főterén.*

*A nyári nap melege még dőlt a városfalakból,
egymás mellett mentünk végig a szűk sikátoron,
megint négyen voltunk, négy majdnem ifjú férfi,*

*ahogy konokul kutatja lepusztult reneszánsz paloták
labirintusában a titkot, egy város történelmi vallomását.
Hetykék voltunk és kezelhetetlenek, az idős atyák*

*szelíden elnézték botladozásainkat, és nevettek.
Mi pedig döngő léptekkel jártuk a dallamos nevű
utcákat, szelíd tereket, a szerelmes Dante házát keresve*

*lukadtunk ki az Arno partra, a Piazza Piaóvénál
legyalogoltunk a part menti lépcsőn, és röhögve
de megilletődötten is, belevizeltünk a bűdös folyóba.*

*Aztán vissza, a Santa Crocét érintve, a város
szívéig, a Palazzo Vecchioig, az Uffizi sarkán
hallgattuk a Simon és Garfunkel dalt,*

*amit a tömeg énekelt, míg egy fiú gitározott,
egyikünk amerikai lányokkal fotózkodott,
aztán a Loggia della Signoriát megvilágító*

*hatalmas reflektorokkal játszottunk árnyjátékot,
a dómtér sarkán nagy adag fagyfaltot vettünk,
a szép fagyfaltos lány arcképét megörökítettük,*

*mire fáradtan a rendházba visszalopódtunk,
úgy éreztük, valóban született egy közös titkunk,
amit nem vehet el tőlünk most már soha senki.*

Hogy negyvenéves

Kosztolányi-átirat

*Hogy negyvenéves elmúltam, egy éjjel
én is fölbredtem, mint te. Sokáig
nem tudtam elaludni. Csak feküdtem
ott a sötétben. Nem volt bennem élet,
úgy néztem nagy nyitott szemekkel széjjel
szobámban, mint egy idegen. De nézd el!
A fordulat nem jött, s hogy mért is éltem,
nem vált világosabbá. Nem éreztem
a lázat ott, hogy föld és csillagok közt
botoltam. Inkább csak féltem. Semmiségek
zavarták lelkem. Görcsbe állt a lábam,
zsibbadt a kezem. Szólt egy autó kürtje.
Nem voltam bús, csak józan és figyelmes.
A boldog vég? Egyszerre sírni kezdtem,
mint egy gyerek, aztán elszenderedtem.*

Középkorú férfi

Oravecz Imrének

*lettél utóvégre, legalább
magadnak valld be. Nincs ebben semmi különös.
Annyi történt csak, mint kockacukor a forró, ízetlen
teában, föloldódtál a közegben, amibe behulltál*

*Egyetlen éjszaka alatt állt be a változás.
Mint a diófa lombja, ha egyetlen éjszaka
megfagy, s reggelre feketén hullik a puszta
földre minden ágának minden levele.*

*Este, még tervek forogtak a fejedben, másnap
ólomszín ég borult szobádra és takaróba
csavart tested vacogott. Aki fázik, az magányos,*

*öreg kutya fekszik a napsütötte betonon, kinyújtott
nyelvvél liheg, hasa alatt lassan tócsába gyűlik
valami, ami testéből megállíthatatlanul szivároog.*